

הלו^את יומן טוב סימן תקנו

קמץ באר הגוֹלָה

(6) *פק' ב' (פרק ס' סוף ב':) ב' יערוב זה עושין אותו (ה) בפתח ותבשיל, (ט) יראם לא עשאו אלא (ג) מתבשיל בלבד, (ז) מתר: ג' השור מתבשיל זה (ח) בנות, בין לאחד בין לאלהבים, בין בתרח צתו (ט) בין בסופו: הנה וניש מצריכין לפתיחה בפתח ביצה (או בשם ירושלט), וכן ניגנון (י) לפתיחה: ד' ציריך שיהא מתבשיל זה כבר שהוא ראי (יא) לפלת בו את הפתח, (יב) זלאפוקין (ט) דילא: ה' מתבשיל זה שוקים במקורה סי' ב' פ' וארכוב ושם וככלשען בהרא ז' כבוי וואר תרמאנא שם

באר היטוב

אבל על ספת לחדר לא מחייב ללבב עף לאפוח. אוטר לרשותה עית לנקין ג' עיריות בק' בעיריות, אבל בקידוד מטר, עין סי' ס' יב ומ' סי' ג'.
טmb קישיש: אם עשה מבשל קיחוד לעת או שחרפו לשם מה, אפלו קינה דעהו לברך לעיל ושבח. שיוי לבש, דרבנותן און מעכבות, ואפלו הפרישה אשתו שלא מדעתו שיוי. עכ'ל. והמא בס' סי' נג חולק עליון וקמב דאן לפסח' ג' צ'ש. עין ט' סי' ג'. מס' ר' ליל קינה טנים סבשור הניח ערוב תשbillין ואם לאן ליב'ו להניח עית עבר זמן מכה. יהפלל מכה ולא גומי עית. דירוב לסכנות קלהו לאסרים. נ'יא: (3) מטבח'ל.
דאיאן בפקוד' דרא' בליך' מקנא ואשר תאיי אופר ואשדר אבשלו פשלו, מפאן שאין אולפני אלא על קאנפי ולא מבלילן אלא על המבשל, ע'כ זריך קאן פה קאנפ'ל מה קאנפ'ר פה לאנוך שפט ונטבליל בשביל מה שביבשללה, ורכ' סיל שביבשליל מפרק' כפל, ורק' פוסקים של' קרא', בק ר'ת' וקאנפ' דעות ס'יל קרא', ע'כ בשר לכל הפקחות בריצ'בד קרא', בענין: (ג) דראן. ניל דאנפלן בפקום שאלפלמן בו את כתת בטליה

בְּאֹור הַלְכָה

(יב) לאפוקני דראס. בינו ריפות של שעורדים, שקורנו אגעלאַד¹, שאון ווּקוֹן של בענין-אָדָם לפלט בען את ספת, אלא אַזְלִין אונן הוא רק קָרֵם שְׁעָשָׂה הערוב, אבל אם כבר אין צְרָח לְחוֹר וְלַעֲשׂוֹת חַמְדָ מִשְׁחָה: ד' (יא) לְלַפְתָּה. בגון בשר ווגאים (ב') בגיצים ווארי מיזי לפטן מְבָשְׁלים. שׂוּרָקן לְלַפְתָּה בְּהַן את הַפְּתָה. מְהֻרִילְן כְּנִיה מְנִיחָה הַבָּשָׂר עַל טְעֵלָעֵיר² ולא עַל גָּלוּסָקָא, מְשׁוּם מְאָוָת, וְגַם לְקָח לְחָם שֶׁלְמָ, וְכֵנָה לְקָח אַזְוֹן אַחֲרָבָה לְלַחַת מְשָׁנָה וּבוֹצָע עַלְיוֹן בְּסַעַדָּה שְׁלִישִׁית³: ד' (כ) דְּאַתְּעַבְדִּיךְ בְּהַמְּזֹוחַ מְזֹוחַ לְתַעֲבֵךְ בְּהַמְּזֹוחַ אַתְּרִיגָּעָן⁴:

שער הצעיר

(ג') על-תפקידם. וגם מתקלכה קרויה הקטינק את דברי קש"י שם וראכ"ן, וגם טסמי-אגדם כוכב לפקח על זה לאגין דיאגר. וכן בראורי-הסיטים שבקעפנוי באנדר סלקה ביטון רוא מעדד לסקל בזענן ודר-מלצזה אף אמר קפלת עכור אם יש שחותן: (ה') מגן-אגדרכט ש"א: (ט') בן נאות לאונזין דעפי, וראור לפשליטים שיעישן דשבילו זוויה גם למישרתו: (ג') חייר-יוקף ואחרותין. וכן צבב גם הצע"א: (ד') חייר-יוקף בضم ווילטוטה, וכן הוא הצער"א: (ט') חמד-משה והקרער'ז: (ט') פשטו: (ט') השבליל-ילטקט כתוב דמיהני ורקור זרע-תקבב רלא מגני, והמאידית הקאי מסידן דנטמא דעות בוהה: (י') קאללה רקה בضم רשייל, וכן תרבובו העתק-משה וגראיר, וגם קעלאת פמיד הקעפינק דברוי געהות א-שרוי בضم אוור זרען געגעל, וראהו וויטס קומי אללא דהיגלעטן דקעמאן אין דטבשליל לתודר ספי מעקר מדגן, אבל לאמן דסבירה להזיריך פט וטבשליל, טספער דעת לחוד מוקני לפרט, וכן משפטן מתגרא"א, דלעטט פטבשליל לחוד מוקני לטבשליל וזהו גראין איקא את לעת, אלא דלעטטכה גלא קייאן לענער הוא מטבשליל לחוד, אכן שטבליל-ילטקט, אך דסבירה לה גמי מטבשליל לחוד, מט בעט לפרט:

(יב) אַחֲרֹתִים בְּשֵׁם שָׁלֵ'ה: (כ) רַמְבָ'ם:

תרגומים: 1. עצמות. 2. פְּבָשֵׂיל עַשְׂתִּים מִשְׁעָרִים פֶּתַגְּשִׁים.

Torah-Box.com

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

הלבנות יומ טוב סימן תקנו

באר הגולת 298

באר היטב

ודעתן, דאכלי דורך ללוותך בקיטא; ובל רה'ה שאר מידי לפון ווקנינט בקיטא
בכל דאס אינן דאי לאכילה עשי הביבליה או העשון אין מערכין בה, אבל
בבמליט אעפי' פהא איז לנטצעה איז מאכערן דזקערן קליט קרי וזה
במש היה כבבשל, שעטעה דמליט איזנו כבבשל, מיהו אם קה כבוש
בעדי או בוחנן וסעה קתובו כבד שיטינו על קואור גונתUIL לנטענין, גווע
מושיל אקר, שי'ו, עני' בי' ובטיג. ווועק שפאלטערן בעס אום ספה כטמ"ש סי' "

משנה ברורה

שער הצעיר

פראום: 1. דג מלוח. 2. חמצה (חומרא). 3. שעועית.

10

הלבות יומם טוב בימן תקבו

כיאוריות ומוספיטים

דבר שניtin לאוכלו אלא בישול מעד מליחותו, אם מ"מ בישול מהשבר בקר לתבשיל.

ומתעם זה, לגבי עירוב בגבינה שנעשה על ידי בישול, כתוב מהחרשים (דעת תורה ס"ה) שהיא הנשbeta בתבשיל ומערבנן בה, אך על פי שהחלב נאכל כשהוא חם ולפיכך אין נאסר באיסור 'בישול' עברי' [כמפורט ברובים פיז' מהל' מأكلת אסורת היין]. וכן כחוב בשורה אור לץין (חיג' פ"ב תשובה ב) לגבי מוציא חלב מזמנינו המתחבשים על ידי פטטור ומופתים בהם את הפט, וכגון גבינה וכדרו, שהם הנשבים בתבשיל.

(25) לגבי מיני פירות שהם טובים כשהם חיים יותר מכשחתם מבושלים, הסתפק הראש יוסוף (ביבה ט, א ריה גמורא) ברא, שיחנק שיכן שתבשיל מגע אותם, אינם הנשבים בתבשיל.

[משנ"ב ס"ק כא]
ומצחה על כל פרול ו��ב' (26).

(26) ולענין זמן הנחת ערובה של גודל העיר, דעת הגראיין קרלייץ (חות שני יום טוב פכ"א ס"ק ח) שאין צורך להניחו דוקא בסוף היום, ומה שאין עירום מעכב את בני העיר מלהרב והוא משומש שעירובי מועל בשביל מי שיתברר בסוף היום שנאנט ולא הדוח עירוב בעצמו. והובא בש"ת הר צבי (אי"ח ב"ס' טח) שהוגראס' קופשטיין (הרבות מרידין) העיר [לענין המערב עירובי הצרות בשביל כל העיר] שיש להקדים את הנחת העירוב קודם שהנשנים קיבלו על עצמן את היום טוב [כמפורט ביהיל (ס"א ד"ה ספק)], ואמר לו החפש חיים שעוז העיטה חזקה.

והסומר על גודל העיר [מוסיפות] ונאכל ערובה של אותו גודל והחזרן אותו גודל לסיכון על עירובו של אחר, כתוב הקף החיטים ס"ק קל' בשם ש"ת בנטה הנדולח (אי"ח ס"י מט) שביל מי שיטמן על ערובה של אותו גודל, אך מועיל לו מה שטמן אותו גודל על ערובה של الآخر, כיון שהוא עצמאי לא סמיך על עירוב זה.

[שע"צ ס"ק לא]

אלא כל אום יכול לסקאות או רבו'ו? (27)

(27) ובביאור מה שנקטו אגדול העיר, כתוב הקף החיים (ס"ק מז) שיכן שהוא אודם מפורסם, nisi ששכח להניח ערוב ידע לרבר אצלו האם אכן הוא עירוב עבר כל העיר, וככמבער בשוש'ן דה' להל' (ס"ט טמי' טמא' עריב צריך להזכיר קודם שיבשל שהניזוח עברו עירוב.

[ביה"ל ד"ה ומצות]

ב' פג' עז'ט'ס' (28).

(28) ולגבי ק' ארץ ישראל הבא לערוב עמרן בן חוץ לארץ בשחל יומ טוב שני של גלויות ערב שבת, כתוב היקל אלתו (ס"י לא, והובא בש"ת חיים שאיל' סי' עד אותן טר) שאיתנו מועל, שכין שהוא איתנו מחוייב דבר, אינו יוכל לעירוב אחר. מאידך, החדייא חייט מחוייב דבר, אינו יוכל לעירוב כל הרכבה כתוב שם להסתפק בדבר, ולמעשה, דבר, ואמנם לעין הרכבה כתוב שם דעת הנראייל שטענמן (שלמי תודה יומ טוב סי' לו אוט ג) והగראיין קרלייץ (חות שני יום טוב פכ"א ס"ק ז) שיכן שהוא שאיתנו מחוייב בדבר, אין ערובו מועל [זהబאר משה (ח' עמי' שע' ש-ש) כתוב חלק בין הריאק'] שזונה דין איסור בישול עכרים, שטנג איסור מעד קירבת והרעת אל הנברי שנעשה על ידי אכילת דבר שבישול, ובשראי הדבר לאוכלו קודם הבישול, אין אכילהו מביאה לורי כה, מה שיכן לעני עירובי התבשילן, תלוי הדבר בשם התבשיל, ואף

[משנ"ב ס"ק יב]

שאין טליתין בען את הפת אסור לעירוב בקהן? (29).

(29) ולענין הבא ממוקם שלא נהגו לפלת בתבשיל מסויים את הפת למקום שמהנו לפלת בו, כתוב בספר שלמי תורה (יום טוב סי' לה אוט ב) שיש לדין אם הולכים לפימנה מקומו ואינו נחשב בתבשיל, או שבני שבמקומם עשית העירוב אחרים מלפתיו בו, נחשב הדבר בתבשיל גם עבורה, והוסיף, שכאף על פי שלגביין לנויר ותרומה לישראל, כתוב השורע לעיל (ס"י שפו סי' ח) לענן שיתופ מוכאות, שמערבען בהם אף על פי שאינם ראויים להם, כיוון שהם ראויים לאחרים, והובא דין זה בכ"ל בו (ס"י נט) גם לענן עירובי התבשילן, יתרון שזונה שם שהמאכל ראוי בעצמו גם לא רק שהוא אedor עלי, כמה שיכן בן כשהמאכל בעצמו אינו ראוי לעין שיאנו מלפה בו, יתכן שאינו יכול לעירוב עליו.

[משנ"ב ס"ק יז]

מ"ב של הרבה יותר מ"ב פג' ערכ'ן? (30).
(30) ולבוי התבשיל שטבש רק ממשאכ'ן דרостиי [לגבוי שייעור, ראה מה שבתבוננו לעיל (ס"ק ג)], כתוב הפטיג' (משב'ז ס"ק ח) שאינו מועל לעירוב, כיון שהוא נאכל רק על ידי הדריך, והמקור חיט (לבעל החותם יאיר סי') הסתפק בדבר, ונשאר בע"ע.

[משנ"ב ס"ק טו]

ויתחייב לפרטיהם קשותם כמ"ב' (31).

(31) ושיעור זה, כתוב הפטיג' (ויר' סי' קה ס"ק ד בלשון השני) והבית להחמת יהודה (בתקוממה) וההתפארת ישראל (פסחים פ"ב יכין אותן מוד) שהוא בשיעור הליכת מיל, מאידך, כתבו גם ל�מן (ס"י בלשון הראשון) והיד יהודה (ויר' סי' טט ס"ק פד) שהשיעור הוא בפחות מכך ולא ביארו מודן.
ולגבי מה שבת חמונ'ב ששייעור הביבה בחומץ הוא בשיעור הביבה בצעיר, ואין צורך בכבישה מעת לעת, כך כתוב גם ל�מן (ס"י תרומה ס"ק נד) לעין פסול אתרוג הביבה, וכן הדיא דעת הש�"ע (ויר' סי' קה סי'). אמנם במשנ'ב לעיל (ס"י תמו ס"ק עא) כתוב לענן חומץ שהחה בכל חומץ שאיתו מחשב בכבושים מעת לעת, וכן היא משמעות דבריו לעיל (ס"י תעג' סי' לח), והוא בדעת הש�"ע (ויר' שם ס"ק ב והפר' חם ס"ק ד) שלגביביבה בחומץ השיעור הוא מעת לעת זבחו עציין בשעה'צ לעיל (ס"י תמו סי' צח). וראה בס' דבר חריף' בקומי' דבר חריף' בהלה' סי' ז אות ג מש'ב' בזה.

[משנ"ב ס"ק יז]

ובמיטן חמון נגמזרן לאכילה, וחשייב' בשול' לדין הרא' (32).
(32) ומונעם זה אף לגבי בישול שבת, כתוב לעיל (ס"י שיח ס"ק לה, על פי הAGMAה בשבת לט, א) שיש בדבר היבוט הטהרת, כבישול גמור.

[משנ"ב ס"ק יט]

דלא עתשב' בשולן? כלות, קא משמען ל'ו' (33) וכו', אף דראוי קהה' לאכלהן חמיט' (34).

(34) ואף שלענן איסור אכילת 'בישולי עכרים', כתוב הש�"ע (ויר' סי' קיג סי' ב) שאין בישול הנברי אօסראותם, כיוון שהוא שאיתנו קודם לן מודפי מהמת מליחתם, ביאור הבוי' (כאנ) בשם הרין (ביבה ח, ב מודפי הריאק') שזונה דין איסור בישול עכרים, שטנג איסור מעד קירבת והרעת אל הנברי שנעשה על ידי אכילת דבר שבישול, ובשראי הדבר לאוכלו קודם הבישול, אין אכילהו מביאה לורי כה, מה שיכן לעני עירובי התבשילן, תלוי הדבר בשם התבשיל, ואף

